

Četnici vrše teror nad
stanovništvom na samome
svršetku rata.

OVO JE BILLO 10. MAJA 1945. godine.

Grbić rođjena Šućur Vinka, rođjena 1917. godine iz sela
Rekavica, sada stalno nastanjena u Banjaluci,

I Z J A V I

„Dana 9. Maja 1945. godine otišla sam od svoje kuće iz Rekavica u Banjaluku, na neku proslavu, čini mi se da je bilo slavlje povodom kapitulacije fašističke njemačke. Kada sam se vratila iz Banjaluke devetog maja, čula sam da je dolazio mojoj kući Gajić Bogić ~~kz~~ sin Milanov iz Kola, koji je pijan jašio na kojnu, a napio se je u selu Rekavicama kod Savića Marka koji je tih dana slavio. Kako su mi pričale komšije, Bogić je tražio mene i moga muža Kostu, koji tada nije bio kod kuće nego je bio privremeno sa opštinom u Banjaluci jer je bio u to vrijeme i pretsjemenik opštine (ili mjesnog odbora). Bogić je sa najpogrđijem riječima psovao mene i moga muža Kostu govoreći da smo komunisti i da nas treba ubiti bez ikakve ispitivanja. Našla sam te večeri i poziv kojom me četnici pozivaju da im dodjem ~~u~~ čim dobijem poziv. Bila sam u nedoumici, šta da radim, ako ne odem četnicima izvršioće nasilje nadamnom i mojom djetecom koja su bila nekakva, a ako odem zerala sam da neću sa četnicima dobro proći jer su na mene bili ogorčeni, pošto su znali da sam zaista pristalica NOB. Poziv od četnika predao mi je moj ~~brat~~ djever Jovo Grbić, te sam se sa njime sprazumila i odlučili smo da odemo tražiti četničku komandu, a to je četničku brigadu koje nas je i pozvala a kojom je komandovao Mišić Jovo.

Pošla sam sa djeverom rano u jutro, raspitujući se putem našli smo u zaseoku Damjanovića, četnika Rađaković Milutina koji je bio neki rukovodilac kod četnika. Ovde je bio i Gajić Bogić

i još četnika. Kada sam vidjela Bogića Gajića, odmah mi je sinilo kroz glavu sve ono što su mi komšije pričali sve šta je on juče govorio kod moje kuće i kako mi je prijetio, ja sam se tada bila ozbiljno uplašila. Rađaković Milutin rekao mi je da sačrkam Jovu Mišića jer me je on i pozvao. Tada mi je prišao Gajić Bogić i počeo mi je da izgovara pogrđne riječi, psujući mi miju majku djecu moga oca i počeo na mene nasrtati da me tuče ali ga je u tome spriječio četnik Rađaković Milutin.

Ovde u zaseoku Damjanovića, počeli su se okupljati četnici i čini mi se da ih je bilo oko hiljadu i pet stotina, pošto je ovđe bila Mišića brigada i dijelovi Trivunčićeve brigade kao i četnici pod komandom Makivića Dragana i Nikice Kovačevića. Svi ovi četnici izgledali su tako tužni i neveseli, dok je više od dvije trećine njih bili bolesni, izgleda od epidemije tifusa te su ležali po travi prevrćući se od bolova.

Ovde sam čekala do oko četiri sata poslije podne, kada je na konju stigao Mišić Jovo koji se je pijan na konju klatio. Kad je vidio da su četnici polijegali na travu i sjašio je sa konja uzeo neki surov kolac i sa njime udarao četnike kako je koga stigao ne gledajući kuda ga udara; po nogama, trbuhu, glavi i.t.d a uz to im govorio da su džukele te zašto oni ovđe leže dok njihova braća ginu boreći se protiv komunista. Baš u to vrijeme čula se je puščana i mitraljska borba, to su četnici kod škole u selu Kolima sukobili se sa partizanima te su četnici napustili borbu i ostupili u pravcu Rešavica.

Nakon kraćeg vremena, Mišić Jovo pozvao je mene i moga djevera Jovu. Djeveru su rekli da se sa njima ostali u njihovim redovima i da neće ići kući. Mene je počeo da ispituje Mišić on se je na mene derao toliko da se je čulo daleko i nazivao me je da sam kučka komunistička i govorio mi je sve drugo što je bilo

najpogrdnije. pitao me je zašto sam išla u Banjaluku i gde mi je moj muž. Ja mu nijesam rekla da sam išla na proslavu nego sam rekla da sam išla da nešto kupim za kuću. Mišić je dožvao jednoga četnika koga su svi zvali "crna ruka" a to je bio neki Kremenović iz sela ~~Barkovik~~ Bistice. Ovaj Kremenović uzeo je u ruke neki kolac i počeo me je tući toliko jako da sam od prvih udara izgubila svijest i pala na zemlju. Ovde sam neko vrijeme u nesvijestici ležala i kasnije sam onako isprebijana jedva otišla svojoj kući, tako da sam od ovih uboja srušila se u postelju i ležala sam oko dva mjeseca. Kad sam malo ozdravila ja sam se povukla sa vojom djecom u grad Banjaluku zato što u selu nijesam smjela dalje da ostanem jer je tu i tamo ostala po koje grupica četnika i poređ toga što je i Mišić Jovo bio uhvatit i uhapšen.

Ovo je jedan detalj četničkog kabačahluca, a ima i gore slučajeva koje su činili četnici po našim selima."

Banjaluka ~~1. IV. 1960.~~
1. IV. 1960. godine.

Grbić Vinka s.r.

ORIGINALNA IZJAVA OVJERNA JE OD STRANE SAVEZA BORACA A NALAZI SE UZ OVAJ PREPIS.

PREPIS JE IZVRŠEN ZATO ŠTO JE ORIGINAL PISAN RUKOM TATO DA BI SE OVAKO PISAN MAŠINOM MOGAO LAKŠE DA ČITA.